

Uppmärksammad ljudkonstnär på Bonniers konsthall

● Den pågående utställningen "Mer än ljud" på Bonniers konsthall får påfyllning söndagkväll 25/11. Då gästspelar Tarek Atou, en uppmärksammad fransklibanesisk ljudkonstnär som i somras deltog i Documenta 13.

Galleriutställning.

Vardagssurrealism. Måleri laddat med psykiska energier

"While unconscious"

Sara-Vide Ericson

Galleri Magnus Karlsson, Stockholm

Visas till och med 16/12

● Motiven i Sara-Vide Ericsons målningar är de klassiska. Människor. Landskap. Människor i landskap. Ändå känns de målningar som hon nu visar på Galleri Magnus Karlsson påtagligt samtida. Till viss del låter det sig förklaras av att personerna i bilderna bär moderna, urbana kläder, som om de tagit en taxi direkt från Nytorget till ett avsides vattendrag bara för att posera framför konstnärens kamera.

Men det som mest av allt ger bilderna deras samtida karaktär är just att de så uppenbart bygger på fotografiska förlagor. Precis som kollegan Karin Broos arbetar Sara-Vide Ericson med realistiska, iscensatta porträtt, gärna av kvinnor vid vatten.

Skillnaden är att Ericson har ett friare förhållningssätt till sina ursprungsbilder, penselskriften är expressiv och hetsig, bakgrunden ofta skissartad och rinnig. Det är ett mer impulsivt och personligt måleri, men emellanåt också lite slarvigt, med märkliga perspektiviska förkortningar och diffusa ansiktsdrag.

Det som ger bilderna deras laddning är de gåtfulla motiven och de teatrala poserna. Det tycks ofta blåsa i Sara-Vide Ericsons landskap, kläder och hår fladdrar i vinden, på marken kryper ormar, kvinnorna är barfota under rosa pyjamasbyxor eller iklädda strumpbyxor och gummistövlar. Deras ansikten lyser i rött, som om de vore besatta

Sara-Vide Ericsons målning "Snake dance", 2012.

av onda andar eller bara får kvällsolen i ögonen. I en särskilt suggestiv målning dubbelexponeras en figur i siluett med ett par grantoppar så att hen ser ut som en jätte, belyst av ett utomjordiskt grönt sken.

I sina bästa stunder bygger Sara-Vide Ericson upp en vardagssurrealistisk stämning, ett uppländskt "Twin Peaks" eller Area 51 där landskapet

är laddat av psykiska energier och berättandet bärs av bibliska metaforer. Om de någon gång närmar sig kitschens domäner uppvägs detta av det orädda, självsäkra måleriet och kaxigt slagkraftiga titlar som "Snake dance", "Strumpfhosen" och "Satan's feet".

Bo Madestrand

konst@dn.se

mystik

Känslan av instängdhet är stark i Jonas Dahlbergs "Shadow room", helt tydligt är det ett rum under bevakning. Kameraögat avvaktar, som i en föraning om att något måste hända.

spegelsalen i utställningens entré kommer man in i ett mörkt, mindre rum, där röster ur taket sipprar ner med lågmälda berättelser som beskriver minnen av platser ur olika filmer. Det kan vara en dunkel sjukhuskylvert; en trappa där det svävar stora såpbubblor. Eller en bar, "full av tristess och elände". Verket har en del gemensamt med den utomhusinstallation Dahlberg samtidigt visar under några månader på Ny-

brogatan i Stockholm, där det gamla posthusets fasad klätts i svart tyg och då och då väcks till liv med inspelade spökröster. "An imagined city" här i Göteborg är ett mer renodlat ljudverk och tvingar med sin lågmäldhet till en koncentration som i mörkret ger de snabba, enkla scenväxlingarna en märklig suggestionskraft.

Men utställningens verkliga höjdpunkt väntar i dess innersta, och ljusaste rum. Här visas videoinstallationen "Three rooms", tre bländvita, anonyma rumsinteriörer där hela inredningen – sängar, stolar, garderober – består av smältande paraffin. Att sitta framför dessa sakta vittrande vardagsmiljöer är – ja, just en uppenbarelse, om något. Det är som att se själva tiden lösas upp, som att ett litet ögonblick få kika in i evighetens tomma rum. Innan det fylls på nytt av gamla möbler.

Dan Jönsson
konst@dn.se

Tidskrift.

Paletten inbjuder till smarta samtal

Paletten

Nr 3/2012

● Paletten har fått pris som årets svenska kulturtidskrift och det är därför med extra nyfikenhet jag plöjer det senaste numret. Sedan Milou Allerholm hoppat av, är det Fredrik Svensk och Sinziana Ravini som ensamma basar över den här institutionen som pekar ut vart samtalen om konsten är på väg. Årligt talat: så har det inte alltid varit. Paletten har under sitt 72-åriga liv genomlevt perioder i halvdammig glömska.

Lästips ett är att ta sig tid. För det är inte utan motstånd man tar sig igenom den rad av konstfilosofiska analyser som tidskriften till största delen är fylld av. I det här numret svävar teorierna över tongivande utställningar som Triennalen i Paris, Berlinbiennalen och Documenta 13 i Kassel.

Det handlar om konsten och politiken. Om etnologins intåg på

konstscenen. Om animism och om den allra senaste konstfilosofiska flugan: den objektorienterade ontologin, signerad Graham Harman. Ibland tänks det alltför många intressanta tankar i abstrakt språkdräkt alltför tätt. Men när tankarna landar i den verkliga konsten känner jag mig inbjuden till ett smart samtal.

För många av tankeexperimenten är utmanande, som att konstobjekten i sig gör motstånd mot alla förklaringsmodeller och vägrar underordna sig varje nyttoaspekt. Ta exemplet med irländska Isabel Nolans installation byggd av röda kuber och vindlande rör som visades på en konstmässa tidigare i år. Alla kritiker som försökt avkoda verket har gått bet. Inte ens konst-

Omslag av Camille Henrot.

nären själv lyckas. En motreaktion kanske, i en tid när allt ska vara just nyttigt.

Och även i något så konkret som det kulturpolitiska manifest som 26 kulturarbetare författat tillsammans under en heldag på Konsthall C i Hökarängen finns ett motstånd till det rationellt enkla. De skriver "Vi vill politisera kulturutövandet, ta tillbaka offentliga rum och insistera på att vara otillgängliga och besvärliga."

Paletten är som bäst när den rör sig mellan sådana ytterligheter. Gör de begripliga. Ibland också krånglar till det och är lite besvärliga. Då vill jag stanna kvar där och tillsammans med dem tänka lite längre tankar om samtidskonsten.

Cecilia Blomberg

konst@dn.se

Sinziana Ravini är DN-medarbetare, därför bad vi Cecilia Blomberg på SR:s kulturredaktion att recensera.